

han uforbeholdent betragtede hende, der vakte et pinligt Minde hos hende, Erindringen om en Drøm, hun havde haft en Nat under Hjemrejsen fra Italien, . . . en af disse vellystfulde Drømme, hvorom hun aldrig turde fortælle Dyhring. Hun havde drømt, at mens hun laa og sov, var der kommen en stor, gulflammet Tiger krybende over Gulvet hen til hendes Seng, havde slaaet Tæppet tilside og lagt sig op paa hendes Bryst. Hun havde nemlig et Par Dage før besøgt en zoologisk Have og der været meget optaget af et saadant Dyr. Pludselig havde hun i Dyrets lyse, kolde Øjne genkendt Pers Blik . . .

»Kan De huske, at der faldt en Rose ud af Deres Buket, dengang Toget kørte?« spurgte Per tilsidst lige ud. »Jeg gemte den i min Tegnebog og har den endnu.«

»Herregud! Den var ellers ikke saa megen Stads værd.«

»Det kommer dog an paa. — Den faldt i alt Fald fra to saa nydelige Hænder.«

»Nu maa jeg virkelig le!« sagde Nanny og forsøgte ogsaa derpaa, idet hun urolig flyttede sig paa Sædet.

Uden at vide det havde Per her sagt hende noget af det, hun allergernest hørte. Hendes Hænder var hendes ømme Punkt. De var ganske vist paa ingen Maade uskønne; men hun havde dog